

CORNÈLIA ABRIL

Quan li demanen que es presenti, diu: «Sóc Cornèlia Abril. Pensar em fa venir gana. Si menjo, que siguin merengues de colors. Valoro la bona companyia. Sempre vaig al fons de la qüestió. Pinto per necessitat, per avenir-me amb el món. La música amansa la fera que tinc al cor. No m'espanten els inferns, tret que siguin a la terra. Quan estimo m'entrego sencera, amb la carn, els ossos i els somnis».

Dona misteriosa, profundament demòcrata, lliure, independent i cosmopolita, ecologista, defensora de la natura i dels animals, amant del cinema i de la música. Sempre generosa. Tothora inquieta. La seva mirada escrutadora troba arreu el germen per a les històries que escriu. Ploma irònica, tendra, reflexiva o apassionada, segons el dia o la nit, segons les circumstàncies. Si els gats tenen set vides, Cornèlia Abril té vuit ànimes que convergeixen en aquest recull de contes.

Com apunta William Shakespeare a *Romeu i Julieta*, davant d'un problema, sovint no tenim cap altra opció que resoldre la disjuntiva «He d'anar-me'n i viure o quedar-me i morir». Aquesta qüestió respira latent en les pàgines del llibre.

He d'anar-me'n inclou set històries narrades amb la voluntat de retratar universos particulars, sempre a partir d'un únic fil conductor: com i fins a quin punt les circumstàncies de la vida obliguen a prendre decisions i a enfrontar-se al destí. Una confrontació crucial pel que fa a la descoberta de la veritat i al creixement dels personatges protagonistes.

Les set històries incorporen temes presents en la societat actual: els trastorns alimentaris, l'aïllament social, la hipocresia, la incomunicació, els maltractaments en la parella, la lluita per la custòdia dels fills, el càncer, les restriccions en la minusvalidesa, sense oblidar-se dels sentiments que marquen l'existència, com l'amor i el desamor. Cadascun dels relats conviu amb un poema escrit i amb una pintura dins un llenç.

DEL PRÒLEG D'OLGA XIRINACS

Els «**Merengues de color groc, verd i rosa**», de Sílvia Armangué, retornen amb força i nostàlgia la vida i gustos d'una nena a qui agradava menjar tot llegint, i aquest llegir i menjar dóna aspectes acolorits al seu viure. Un relat original que m'ha fet tornar als meus dies d'infant llegint quan esmorzava, amagada a l'escala del terrat.

«**El somriure del suricata**», de Maria Cirera, presenta un personatge hermètic, ben dibuixat i amb sorpresa: el tiet August. El desig latent per l'aventura es fa realitat i porta a un desenllaç sorprenent i harmoniós, com el gravat entranyable d'un antic llibre d'exploradors.

A «**Secrets i solitud**», Montserrat Medalla juga amb els secrets d'una nena feliç però amb ganes de fugir. La casa, sobretot la casa, sempre la casa, rica de vivències molt variades i que arribarà a crear un suspens compartit pel lector i per la nena: els misteris de l'ala amagada.

«**Rose Hill House**», de Pepa Bagaria, és una novel·la anglesa molt ben ambientada, amb gats de companyia i ritmes i seqüències de fons que demostren l'admiració de l'autora per la cinematografia, sobretot la italiana.

A «**Reagupament familiar**», Mercè Bagaria presenta a una al·legoria derivada de moments difícils de la vida. Amb un recorregut volgutament kafkià, sap crear l'angoixa derivada del seu argument.

«**Seandbel**», de Marta Pérez i Sierra, recrea bells paisatges idíl·lics habitats per una fada etèria que té por de ser traïda. L'amor romàntic aflora aquí i acompanya un conte de caràcter simbolista.

Amb «**Amputació digital**», Matilde Nuri tanca la relació d'autores. Aquí els diàlegs musicals departeixen amb els diàlegs vitals, s'enllacen, es qüestionen i una força central que emana d'una mutilació és l'energia central del conte.

La pintora Carmen Sanzsoto també explica una història que cal assaborir a poc a poc, però, tria **imatges acompanyades de poesia** per expressar-se. Seves són les il·lustracions que acompanyen les diferents mirades, i resulten un al·licient més per deixar-se seduir per aquests relats. Sens dubte, un gran valor afegit.